ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Οι εκλογές της 20ης Σεπτέμβρη του 2015 ολοκληρώθηκαν με το 45% του ελληνικού λαού να τους γυρνάει την πλάτη.

Θα προχωρήσω αμέσως σε κάποια ερωτήματα που ούτως ή άλλως αιωρούνται εδώ και πάρα πολλά χρόνια και επιβάλλεται να απαντηθούν με ειλικρίνεια τόσο σε ατομικό όσο και σε μαζικό επίπεδο.

1. Πιστεύουμε ότι το κοινοβουλευτικό αντιπροσωπευτικό σύστημα έχει σχέση με τη δημοκρατία; Εκφράζεται με τις εκλογές η λαϊκή βούληση και εξασφαλίζεται ο λαϊκός έλεγχος;
2. Η συμμετοχή στις εκλογές ενός κόμματος, πολιτικού σχηματισμού, μετώπου ή κινήματος που θέλει να ανατρέψει το υπάρχον σύστημα γιατί γεννά αδικίες και ανισότητες, μήπως του στερεί το επιχείρημα αυτό καθεαυτό της θέλησης για ανατροπή;
3. Γιατί καλούμε τον κόσμο να αγωνιστεί στους χώρους δουλειάς και στους δρόμους ενάντια στην αδικία που βιώνει όταν του κλείνουμε το μάτι ότι αυτή η αδικία μπορεί να αρθεί ψηφίζοντας; Στο εκλογικό μονοπάτι, το σύστημα έχει πάρα πολλά αστραφτερά «μοντέλα» που υπόσχονται καταπολέμηση της αδικίας και των ανισοτήτων, χωρίς να χρειάζεται η επίπονη προϋπόθεση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.
4. Μπορεί να διαρκέσει ένας αγώνας για κάποια συνδικαλιστικά και οικονομικά αιτήματα χωρίς τα καύσιμα που προσφέρει το όραμα για μια άλλη ζωή σε μια άλλη κοινωνία δίκαιη και ανθρώπινη;
5. Μετά την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», περιγράψαμε όσο μπορούμε πιο ολοκληρωμένα την κοινωνία που θέλουμε να οικοδομήσουμε;

6. Στις περιγραφές, τις αναλύσεις και τις προτάσεις μας βάζουμε στο κέντρο τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο που κρύβει έναν ολόκληρο κόσμο και δημιουργεί αλληλεπιδρώντας με τους υπόλοιπους το όλον ή συνθλίβουμε τη μοναδικότητα του κάθε ανθρώπου κάτω από το βάρος της συλλογικότητας;
7. Μιλώντας από τη μεριά των συμφερόντων των ανθρώπων της εργασίας, μήπως προασπιστήκαμε και προασπιζόμαστε πολλές φορές και τις όποιες στρεβλώσεις στους χώρους εργασίας;
8. Ασχοληθήκαμε σοβαρά με το περιεχόμενο του σχολείου από τις πρώτες βαθμίδες που δημιουργεί συνειδήσεις επόμενων σκλάβων;
9. Αναρωτηθήκαμε γιατί οι άνθρωποι γύρω μας προτιμούν τη σιγουριά της φυλακής από την ίδια τους την ελευθερία και τον σίγουρο καταστροφικό δρόμο που οδηγεί στο γκρεμό από το δύσκολο μονοπάτι που όμως έχει τη μοναδική πιθανότητα να οδηγεί στο ξέφωτο;
10. Με ποιον τρόπο ενισχύουμε την ανάγκη των ανθρώπων, αλλά ακόμα και τη δική μας ανάγκη, να αντισταθούν στο άδικο μετατρέποντάς την σε ανάγκη για επανάσταση και όχι σε πολιτική συζήτηση αναζήτησης μεταρρυθμίσεων στα πλαίσια του συστήματος;
11. Αν η έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ δεν θα αλλάξει τίποτα στη ζωή των ανθρώπων, αφού πάλι καπιταλισμό θα έχουμε τότε γιατί πρέπει να αγωνιζόμαστε για αυξήσεις μισθών, για παράδειγμα; Πάλι καπιταλισμό δεν θα έχουμε;

Θέλω να ξεκαθαρίσω όμως τούτο. Τιμώ και σέβομαι όλους όσους αγωνίστηκαν και αγωνίζονται, ο καθένας με τον τρόπο του, ενάντια στην αδικία που αναβλύζει ο καπιταλισμός. Απλώς, θυμάμαι εκείνα τα δρομολόγια του 2009 και του 2010 που κατέληγαν στη Βουλή, ρουφάγαμε τα χημικά μας και μετά πίσω στο σπίτι. Εκείνο το «γιατί πάλι τα ίδια;» που έβγαινε αυθόρμητα από τα στόματα λόγω των αδιεξόδων του αγώνα, πιστεύω πως ακόμα δεν απαντήθηκε.

Θα μου πείτε από ποιον;

Μα, από όποιον αισθάνεται την ανάγκη να απαντήσει. Έτσι δεν γίνεται πάντα;